

Valreep

Door: Pascale

Yvette vroeg me op de valreep of ik eventueel een stukje voor de Vluggertjes wilde schrijven. Waarover?, was het eerste wat in me opkwam. Ik heb op dit moment namelijk niet zoveel te vertellen. Ik voel me nogal uitgeblust van de dip waarin ik me de hele afgelopen zomer heb bevonden. Vergeleken bij mijn vorige depressieve episodes, was het deze keer geen kattedip. Op dit moment voel ik dan ook de gedrevenheid - die ik anders moeilijk kan onderdrukken - minder om me vurig in te zetten voor de emancipatie van prostituees.

Wanneer ik depressief ben heb ik nogal de neiging om na te willen gaan waar dat aan ligt. Vaak is er een aanwijsbare reden. Vaak is de reden minder voor de hand liggend. Tijdens iedere depressie steken echter dezelfde gevoelens en soortgelijke gedachten de kop op. Ze voeren me steeds terug tot momenten waarop ik me afgewezen heb gevoeld. Die momenten zijn niet klein in aantal geweest en hebben ook hun sporen nagelaten op mijn zelfbeeld. En vooral op mijn zelfwaardering. Wat mij betreft ligt hier ook een link met mijn keuze destijds voor de prostitutie. Ik vroeg me namelijk af of ik al dan niet aantrekkelijk was voor mannen. Ik solliciteerde bij escortburo's om na te gaan of ze bereid waren mij op te nemen in hun bestand. Hun afwijzing of acceptatie zou een gedeeltelijk antwoord kunnen vormen op mijn brandende vraag.

Maar nu de klanten nog. Zouden ze geld voor me over hebben?

Als ik zelfzekerder was geweest, waren die vragen niet eens bij me opgekomen. Bovendien ervaaarde ik mijn relaties steeds als teleurstellend. Het leek wel alsof ik niets anders dan afwijzing op mijn pad tegen kwam. Verbittering werd het resultaat. De conclusie "ik laat me er vanaf nu voor betalen, dan heb ik er tenminste wat aan", lag hiervan in het verlengde. Een beetje vergelijkbaar met de opdruk "Op een dag doe je het niet voor niets meer" op de promotiekaartjes van de Rode Draad.

Voor mezelf leg ik een link tussen mijn keuze voor prostitutie en te weinig zelfwaardering.

Okee, deze redenering is vooroordeel bevestigend. Van dergelijke vooroordelen wilden we juist af. We willen niet gezien worden als "zielige Hoertjes". Niemand zit te wachten op medelijden. Het voelt onderdrukkend aan. Maar het ontkennen van de hierboven beschreven verbanden ervaaar ik als net zo onderdrukkend. Ik kan op die manier niet zijn wie ik ben. Ik heb dan het gevoel dat ik flink moet zijn, me stoer moet gedragen, de pijn die ik soms voel moet bagatelliseren. Ik doe het niet meer. Ik schiet er niets mee op. Erkenning ligt dan nog steeds niet in het verschiet.